

מ"ת 28375/02/21 - מדינת ישראל נגד מוחמד זעטרי, עודי זעטרי, נאהד זאהדי

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 28375-02-21 מדינת ישראל נ' זעטרי(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט אביגדור דורות
המבקשת: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עמיחי מרכוס
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד המשיבים:
1. מוחמד זעטרי
2. עודי זעטרי
ע"י ב"כ עו"ד אשרף חסן
3. נאהד זאהדי
ע"י ב"כ עו"ד אחמד עואודה

החלטה

לפניי בקשה למעצר עד תום ההליכים של המשיבים, בעקבות הגשת כתב אישום כנגדם המייחס להם מספר עבירות כפי שיפורט להלן.

כתב האישום

1. ביום 14.2.21 הוגש נגד המשיבים כתב אישום המייחס להם עבירות של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); תקיפה הגורמת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין; חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, בצירוף סעיף 29 לחוק; הונאה בכרטיס חיוב, לפי סעיף 40(ב)(2) לחוק שירותי תשלום, תשע"ט-2019 (ביחס למשיב 1 בלבד).

2. על פי כתב האישום, בין המשיבים 1 ו-2 (שהם אחים) לבין המתלונן קיים סכסוך קודם הנוגע לטענת המשיב 1 כי המתלונן השתמש בכרטיס אשראי שלו בלי רשות. כמו כן, בין המשיב 3 למתלונן סכסוך קודם הנוגע לחוב כספי. לפי כתב האישום, בעקבות הדברים הנ"ל, תכננו המשיבים לתקוף ולשדוד את המתלונן כאשר תהיה להם הזדמנות לכך.

3. על פי כתב האישום, ביום 21.1.21 בשעות הצהריים נסע המתלונן ברכב משלוחים של חברת שופרסל (להלן: "הרכב") ברחוב הראשי של כפר עקב. המשיב 1 שהבחין במתלונן החל לעקוב אחריו ברכבו ובמקביל התקשר למשיבים

2 ו-3 וקרא להם להגיע למקום.

4. על פי כתב האישום, המתלונן החנה את הרכב ליד חנות וכאשר יצא ממנה והתקרב לרכב רצו לעברו המשיבים 2 ו-3 כאשר האחרון מחזיק בידו אלה. המשיבים 2 ו-3 תקפו את המתלונן באמצעות האלה ובידיהם וכעבור מספר שניות הגיע למקום גם המשיב 1 והחל לתקוף אף הוא את המתלונן באמצעות האלה ובאמצעות מקל מברזל. נטען כי המשיבים תקפו את המתלונן כאמור בראשו, בחזהו וכן חבטו ברכב תוך שבירת השמשה הקדמית ודלת הנהג. נטען כי המשיבים לקחו מתוך הרכב סכום כסף במזומן בגובה 19,300 ₪ וכן את ארנקו של המתלונן ובו תעודת זהות, רישיון נהיגה וכרטיס אשראי של חברת כ.א.ל (להלן: "כרטיס האשראי").

5. על פי כתב האישום, כתוצאה ממעשיהם של המשיבים נגרמו למתלונן חבלות בגבו ובראשו, שפשופים בחזה באזור הצלעות ושבר בעמוד השדרה בחוליה T-10. כמו כן גרמו המשיבים נזק כבד לרכב בשווי של כ-30,000 ₪.

6. על פי כתב האישום, באותו היום השתמש המשיב 1 בכרטיס האשראי שגנב מהמתלונן לצורך תשלום בתחנת דלק פז בסכום של 426 ₪ וכעבור שעה השתמש המשיב 1 בכרטיס האשראי פעם נוספת בתחנת דלק אלקוואסמה בסכום של 498 ₪.

טענות הצדדים

7. לטענת המבקשת, המשיבים הגיעו לרחוב הראשי בכפר עקב כאשר המוטיבציה שלהם לתקוף את המתלונן היא החוב הכספי שהוא חב להם והדבר מגבש שותפות, לפחות מכוח עבירה שונה ונוספת על פי סעיף 34א לחוק העונשין. נטען כי גם אם אחד מהמשיבים פעל במהלך התקיפה בחריגה מהתכנון המקורי, מדובר בחריגה שהאחרים היו יכולים לצפותה ועל כן התגבשה שותפות לעבירת השוד, גם אם זו לא נכללה בתכנון המקורי. נטען כי התכנון המוקדם היה להפעיל אלימות כלפי המתלונן על מנת "לקחת את מה שמגיע" ממנו. עוד נטען כי המשיב 1 הודה שעשה שימוש בכרטיס האשראי הגנוב.

8. עמדת המשיבים הינה כי קיימות ראיות לכאורה בכל הקשור לעבירות האלימות כלפי המתלונן אולם לא קיימות ראיות לכאורה ביחס לעבירת השוד. נטען כי מדובר באירוע ספונטני שמטרתו לא הייתה גניבה. עוד נטען כי המשיבים לא ידעו כי יש ברכב כסף מזומן וגם משום כך נטען כי לא הייתה להם כוונה לגנוב. מטעם המשיב 2 נטען כי הוא לא קשור כלל לשימוש שעשה המשיב 1 בכרטיס האשראי של המתלונן. מטעם המשיב 3 נטען כי אין לתת אמון בעדות המתלונן ביחס לסכום הכסף שהיה ברכב. לטענת ב"כ המשיב 3 יש הבדלים משמעותיים בגרסאות שנתן המתלונן הן ביחס לסכום שהיה ברכב והן ביחס למקור הכספים (האם מקורו במשפחת המשיב שאספה את הכסף או שמקורו בחבריו שאספו את הכסף). עוד נטען כי המשיב 3 לא צריך היה לצפות כי אירוע האלימות יהפוך לביצוע שוד.

ראיות לכאורה

9. כאמור לעיל, אין מחלוקת כי קיימות ראיות לכאורה בכל הנוגע לעבירות האלימות כנגד המתלון. המחלוקת נוגעת לשאלת הראיות לכאורה בכל הנוגע לעבירת השוד המיוחסת למשיבים.

10. לטענת המבקשת, המניע לתקיפת המתלון היה נעוץ בחוב הכספי שהוא חב למשיבים לטענתם ועל כן, לכל הפחות התגבשה שותפות מכוח עבירה שונה ונוספת לפי סעיף 34א לחוק העונשין. כאמור לעיל, נטען כי מדובר בחריגה מהתכנון המקורי שהיה על המשיבים לצפותה.

11. ביחס לתכנון המוקדם של העבירה העיד המשיב 2 כדלקמן (הודעתו מיום 8.2.21, שורות 1-6):

"שאלה: עודי, אתה אמרת שאחיק התקשר אליך לפני הקטטה נכון?

תשובה: נכון.

שאלה: למה התקשר אליך?

תשובה: אמר לי שאחמד [המתלון] כאן ושאני אבוא איתו.

שאלה: מחומר החקירה עולה שאתה ומחמד ונהאד, תכננתם התקיפה והשוד הזה, תגובתך?

תשובה: לא. אחי רצה לעשות את זה ככה בפומבי כדי שיראה לאנשים שהנה היכיתי את אחמד ולקחתי מה מגיע לי".

ב"כ המבקשת טען כי הביטוי "לקחת מה מגיע לי" מלמד על כוונה ליטול את כספו של המתלון בעוד שבאי כוח המשיבים טענו כי מדובר בביטוי המעיד על כוונה "לנקום" במתלון אשר נטען כי עשה שימוש בכרטיס האשראי של המשיב 1 בלי רשותו.

גם המשיב 3 התייחס בחקירתו לתכנון המוקדם (הודעה מיום 9.2.21, שורות 214-216):

"שאלה: כשאתה אומר הבנים של זעטרי למי אתה מתכוון?

תשובה: אני מתכוון לעודי ומחמד. הם אלה שתכננו והם אלה שהיכו אותי, אני לא תכננתי והיכיתי אותי, הם אלה שחיכו לו שייכנס לכפר עקב, לא אני".

מדבריו של המשיב 3 עולה כי לפי גרסתו, התכנון המוקדם לא היה כרוך בנטילת כספו או רכושו של המתלון וההתייחסות לתכנון המוקדם קשורה באלימות בלבד.

12. על פי הפסיקה, אחד מיסודותיה של עבירת השוד הינו כי מעשה האלימות נועד להשיג את החפץ הגנוב. יש

להוכיח כי השימוש בכוח נועד לשם ביצוע הנטילה עצמה או לצורך הפחתת התנגדות הקורבן (ע"פ 1044/13 ענאן זידאן נ' מדינת ישראל (29.10.13) פסקה 12). בע"פ 5974/00 האני ערקאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 265 (2001) הרשיע בית המשפט המחוזי את המערערים בעבירת שוד משום שסבר כי לנאשמים הייתה ההזדמנות הטובה ביותר לביצוע עבירת השוד שעה שהמתלונן היה שרוע חסר אונים לאחר שהוכה על ידיהם מכות נמרצות. על אף העדרה של ראיה ישירה לנטילת הכסף על ידי מי מהנאשמים סבר בית המשפט המחוזי כי משהוכחה נוכחותם של הנאשמים במקום, כאשר קדמה לעבירת הגניבה עבירת אלימות קשה כלפי המתלונן, הרי שהונחה התשתית הראייתית הנסיבתית שיש בכוחה כדי להוביל למסקנה כי הנאשמים, או אחד מהם, גנבו את הכסף מהמתלונן וכך הוכחה אף עבירת השוד. בית המשפט המחוזי התרשם כי התקיפה לא נועדה מראשיתה לשם ביצוע גניבה וגם אם נלקח סכום כסף, הרי שהכוונה לא התגבשה אלא לאחר מעשה התקיפה. חרף האמור סבר בית המשפט המחוזי כי לא נותק הקשר הסיבתי בין התקיפה לגניבה ועל כן הונח הבסיס להרשעה בעבירת השוד. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשמים בסוגיה זו. בית המשפט העליון קבע כי על מנת שיוכח קשר סיבתי בין האלימות לגניבה, אין נדרש כי האלימות תתרחש בד בבד עם נטילת הנכס. נקבע כי על פי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, די שהאלימות תתרחש בתכוף לפני הגניבה ולעתים יהיה די גם באלימות שנוקט נאשם שלא למטרת שוד, אם בסמוך להשגת המטרה האחרת הוא עושה שימוש ביוזעין באותה אלימות, על ידי הפחד שאלימות זו כבר נטעה בליבו של קורבנה, על מנת לגנוב דבר מקורבן האלימות (פסקה 6). בהמשך נקבעו הדברים הבאים:

"ובאשר למקרה הנדון בפנינו, גם אם תאמר כי הכסף נגנב בתכוף לתקיפתו של המתלונן, עדיין נותרו שאלות נוספות ללא מענה מניח את הדעת, וביניהן השאלה אם מלכתחילה פיעמה בלבם של התוקפים כוונה לבצע עבירת רכוש. בעניין זה התרשם בית המשפט המחוזי שהמצב שונה, ושהתקיפה לא נועדה מראשיתה לשם ביצוע גניבה. אם זוהי הנחת המוצא לדיון, אזי הופכת השאלה מי נטל את כספו של המתלונן ואם עשה זאת בידיעת שותפיו, לבעלת משקל מכריע. ובמילים אחרות, עתה, כאשר מניחים לטובת המערערים שמגמת פניהם מלכתחילה לא הייתה לבצע גניבה, היה חשוב להצביע על זהותו של זה שנטל את הכסף, הואיל וייתכן גם ייתכן שהמעשה לא נעשה על-ידי כל השלושה, אלא על ידי אחד מהם וללא ידיעתם של שני חבריו שהשתתפו עמו בתקיפה. והרי מבצעים בצוותא של עבירת התקיפה יהיו אחראים לעבירת הגניבה שעשה שותפם, רק אם ...".

אדם מן היישוב יכול היה להיות מודע לאפשרות עשייתה" (סעיף 34א(א) לחוק העונשין. כן ראה ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל [4], בעמ' 253).

13. במקרה שלפנינו הודה המשיב 1 כי עשה שימוש בכרטיס האשראי שנגנב מן המתלונן. בהודעתו מיום 10.2.21 נאמרו הדברים הבאים (עמ' 7, שורות 156-161):

"ש. אתה אמרת בחקירה הקודמת שאתה הגעת רק אחרי הסיפור ולקחת את האשראי של אחמד [המתלונן] כי הוא נתן לך אותו?

ת. מה שאמרתי לך בחקירה שם אני אמרתי לך.

ש. אבל אחר כך כשיצאת עם החוקר אהרון אמרת שכן תקפת את אחמד וכן היית שם?

ת. אני אמרתי לאהרון הכול, אני רק שברתי את החלונות ולקחתי את כרטיס האשראי שלו וזהו, אני אמרתי לו

מה אני עשיתי".

ובאותה הודעה נאמרו מפי המשיב 1 גם הדברים הבאים (עמ' 8, שורות 188-193):

"ש. אתה מבין שאתה סיבכת את כל החברים שלך, שילמת על הדלק שלהם מהכרטיס שגנבת מאחמד זגיר [המתלון] אחרי השוד?

ת. איזה שוד, אני אמרתי לך שאני רק שברתי לו את החלונות וזהו. אני לא עשיתי שוד.

ש. אבל גם גנבת לו את האשראי, נכון?

ת. לא גנבתי ממנו את האשראי אני רק לקחתי את האשראי כמו שהוא עשה לי אני עשיתי לו ולא לקחתי כסף ממנו, רק לקחתי מכרטיס אשראי שלו 1,000 שקל לדלק זה הכול והוא סגר את כרטיס אשראי".

14. במקרה שלפנינו ניתן להצביע על זהותו של המשיב שנטל את כרטיס האשראי של המתלון והוא המשיב 1, שהוא הודו בדברים כאמור לעיל. השאלה האם הוא עשה כן בידיעת המשיבים האחרים לא הובררה בצורה נחרצת מחומר הראיות. ייתכן כי מעשה הגניבה לא נעשה על ידי כל השלושה, אלא על ידי המשיב 1 בלבד ללא ידיעתם של שני המשיבים שהשתתפו עמו בתקיפה. גם לא ברור בשלב זה האם השניים האחרים התכוונו לבצע עבירת רכוש והאם ניתן לייחס להם ידיעה בדבר האפשרות כי המשיב 1 עתיד לבצע גניבה, וזהו תנאי מוקדם לקביעת אחריותם באמצעות סעיף 34א של חוק העונשין. משום כך אני סבור כי קיימת חולשה מסוימת בעוצמת הראיות הנוגעות להוכחת הידיעה של המשיבים 2 ו-3 בדבר האפשרות כי המשיב 1 עתיד לבצע גניבה של כרטיס האשראי של המתלון.

15. בכל הנוגע לטענות ב"כ המשיב 3 ביחס לסתירות בהודעותיו של המתלון, הן ביחס לסכום שהיה ברכב (האם הופחתו מתוך הסכום של 20,000 ₪ רק 300-400 ₪ או 700 ₪) והן ביחס למקורו של הכסף (האם נאסף על ידי בני משפחה או על ידי חברים) נזכיר כי בשלב המעצר בית המשפט אינו נדרש לשאלות של מהימנות עדים או למשקל העדויות אלא אם כן מדובר בפירכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 8031/08 **איטח נ' מדינת ישראל** (15.10.08); בש"פ 9431/12 **לוי נ' מדינת ישראל** (3.1.13) פסקה 6). נפסק כי הדיון בראיות בשלב המעצר אינו כולל התייחסות מדוקדקת להערכת מהימנות העדים. דברים אלה יפים גם מקום בו מתגלים הבדלים בגרסאות שמסר אותו עד. כמובן, הכול כפוף לכך שאכן מכלול הראיות הוא בעל פוטנציאל להעמיד סיכוי סביר להוכחת האשמה בסוף המשפט (בש"פ 8028/16 **חיינסקי נ' מדינת ישראל** (14.11.16); בש"פ 1899/18 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (27.3.18); בש"פ 5599/18 **קוצר נ' מדינת ישראל** (30.7.18)). לאחר קריאת חקירותיו של המתלון אני סבור כי מדובר בסתירות המקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אומן ויציגה כמשוללת יסוד.

עילת מעצר

16. העבירות המיוחסות למשיבים ונסיבות ביצוען מקימות נגדם עילת מעצר על פי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"), לפיה קיים יסוד סביר לחשש כי המשיבים יסכנו א ביטחוננו של אדם או את ביטחון הציבור. כמו כן, קיימת חזקת מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, לאור כך שהעבירה נעשתה באלימות חמורה, על רקע השבר בחוליה בעמוד השדרה של המתלונן, שנגרמה על ידי המשיבים תוך שימוש בנשק קר מסוג אלה.

17. ב"כ המשיבים 1 ו-2 לא חלק בדיון מיום 28.2.21 על קיומה של עילת מעצר, אף שטען כי יש מקום לשקול גם בשלב זה חלופת מעצר לנוכח העובדה שמדובר בצעירים ללא עבר קודם.

18. אף שהגעתי למסקנה כי קיימת חולשה מסוימת בתשתית הראייתית להוכחת אשמתם של המשיבים 2 ו-3 בעבירת השוד, בנסיבות שבהן לא קיימת מחלוקת בדבר ראיות לכאורה לנקיטה באלימות כלפי המתלונן מצד המשיבים, ראוי לשקול חלופת מעצר רק לאחר שיתקבל תסקיר מעצר, כפי שיפורט בהמשך.

חלופת מעצר

19. הפסיקה עמדה על הזיקה בין עוצמת הראיות לבין חלופת מעצר. ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר וביחנת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר (בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.11) פסקה 4). יחד עם זאת, לעתים אף אם קיימת חולשה מסוימת בעוצמת הראיות בדבר מידת מעורבות הנאשם בביצוע העבירה המיוחסת לו, יש להורות על מעצר עד תום ההליכים נוכח מסוכנות גבוהה (בש"פ 1597/20 מדינת ישראל נ' מוחמד אבו סעב (11.3.20)).

20. במקרה הנוכחי ראוי לשקול את האפשרות לשחרור המשיבים לחלופה רק לאחר שיתקבל תסקיר מעצר אשר יעמוד על מידת המסוכנות הנשקפת מן המשיבים ועל האפשרות לאיינה באמצעות חלופת מעצר, תוך בחינת החלופות המוצעות והמפקחים המוצעים.

סוף דבר

21. שירות המבחן יגיש עד ליום 21.3.21 תסקיר מעצר ביחס לכל אחד מהמשיבים.

22. נקבע לדיון לאחר תסקיר ליום 22.3.21 בשעה 09:00. הדיון יתקיים בהיוועדות חזותית. המזכירות תזמן לדיון מתורגמן לשפה הערבית.

23. בשלב זה יישארו המשיבים במעצר.

המזכירות תשלח ההחלטה לשירות המבחן ולשב"ס.

ניתנה היום, י"ז אדר תשפ"א, 01 מרץ 2021, במעמד הנוכחים.

אביגדור דורות, שופט